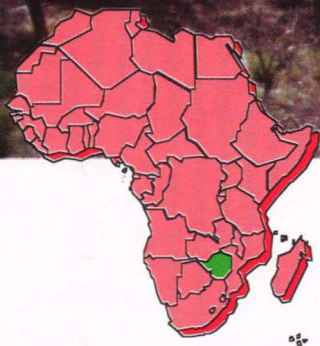

Steinkontakter i Zimbabwe

Vi reiste ikke til Zimbabwe på steintur, men da vi først var der så snublet vi selv-sagt over ett og annet, og fikk nærkontakt og en viss oversikt over denne delen av materien. Nedenstående handler om hvordan jeg kom fram til at dette landet også er en steinreise verdt.

“Ellinor og Bjørn” beskrev en virkelig steinreise til Zimbabwe i STEIN nr. 1 1990.

Den første I Zambezi

Høyere og høyere steg de, de tre som satt foran i flåten. I det de passerte Zenith og dermed skygget for sola, gikk det opp for oss som satt bak at dette ikke kom til å gå bra. Videre ettertanke eller funderinger over

Tekst og
foto
Geir
Henning
Wiik

rom, tyngde, retning ble det ikke tid til. I neste sekund var vi alle ute i alt det hvite, skummende brusende, og hadde mer enn nok med å finne ut av hva som var opp og hva som var ned. Med gode flytevester ble det fort forstått. Opp mot overflaten fløt vi som korker, alle åtte. God vannføring i Zimbabwes Zambesi medførte at vi allerede var kommet et godt stykke nedstrøms. Strømkammen vi så mengder av dem gjeipte freidig triumferende ned til oss. God ute i buskene, spredning var det også på oss ganske grønne raftere. Vi var imidlertid lette å oppdage der vi fløt rundt som godt synlige "Andersdupper". Selv hadde jeg et godt tak i den velte flåten, og følte meg derfor forholdsvis komfortabel i det gode varme vannet. Vi hadde jo fått forsikringer om at det ikke var

krokodiller akkurat her. "De liker ikke heftige stryk", ble det opplyst ved morgens orientering. Men det gikk fremdeles fort og farkosten hadde stø kurs mot noen truende mørke klipper innved bredden. Og ganske riktig, inn mot fjellveggen bar det, og jeg ble nødt til å stille opp som fender for at ikke nære medpassasjerer skulle bli klemt. Nå var det adskillig mindre trykk enn jeg hadde forberedt meg på, - en rafteflåte ligger høyt i vannet, det var faktisk nok å legge en hånd på fjellet og vi drev pent videre. Litt småskrubb ble det likevel. For her var det ikke glatte, vennlige svaberg som i Oslofjorden eller brevnanslipte steiner som i Sjoa. Dette var brun klassisk basalt, aggressivt knudrete, med små og store blærerom med hvite skarpe kanter. Hva er det hvite, tenkte jeg, kvarts, kalkspat, - i det vår dyktige skipper ved hjelp av sitt snedig utlagte tau, fikk flåten på rett kjøll igjen. Raskt og effektivt ble vi så halt ombord igjen, det gikk fint, vi hadde fått litt instruksjon på forhånd.

Resten av turen var riktig pen og pyntelig. En fredelig 2. juledag i det kvartærgeologiske fenomenet vi raftet i.

Fine, store jettegryter, tverrmål opptil to meter og dybder på tre-fire, var det å se ved et stryk, Suicide Gap (selvmordskløfta), hvor vi, fornuftig nok, bare navnet, måtte bære flåten forbi.

Den andre Ved Zambezi

Inn mot sørbredden i en idyllisk liten bukt. Godt å få fast grunn under føttene. På programmet sto solid bespisning, det skulle smake godt etter strabasene. Men hva skuet mitt veltrente øye? Der, fritt framført på sanda ved bredden lå en ganske rund stein, men med et skyggefullt parti. Ei druse med de vakreste små kvartskrystaller. Den var koselig å se på under måltidet, men ble tung å dra på under den påfølgende 150 meters nesten loddrette oppstigningen til canyonkanten.

Zimbabwe har det meste av smykkesteiner.

Typisk Zimbabwe-landskap, her fra Khami hvor også granitten med øgle og den vakre kaktusblomsten var å skue.

Den tredje Over Zambezi

Vel oppe sørget arrangørene for kaldt drikke. Det var nok fornuftig. Til tross for noen timer på og i det våte elementet, følte vi at den totale uttørringen nærmet seg. Etter solid væskepåfyll falt igjen skjell fra mine øyne. Knauser og grus kunne betraktes fordomsfritt og klart.

Berget blinket og glimtet i alle regnbuens farger, og der satt jeg i bare badebuksa. Ikke noe redskap, ingen sekk eller annet å bære i, intet kamera.

Til tross for at dette med øllet nettopp hadde løst seg på en tilfredstillende måte rant følgende "Gruk" meg i hug:

*På bordet sto øller i sluttet tropp
Men tænk vi mangledde lukker opp
Det var som at komme på øllevis
til muhamedanernes paradis
og så være uten kropp*

Dette kvad vi på stedet uten at det hjalp noe særlig. Litt fåfengt banking med spisse steiner på noen druser førte heller ikke frem. Så det ble litt panisk samling i en plastpose etterat sjåføren to ganger høflig

Steinen fra Zambezis bredd

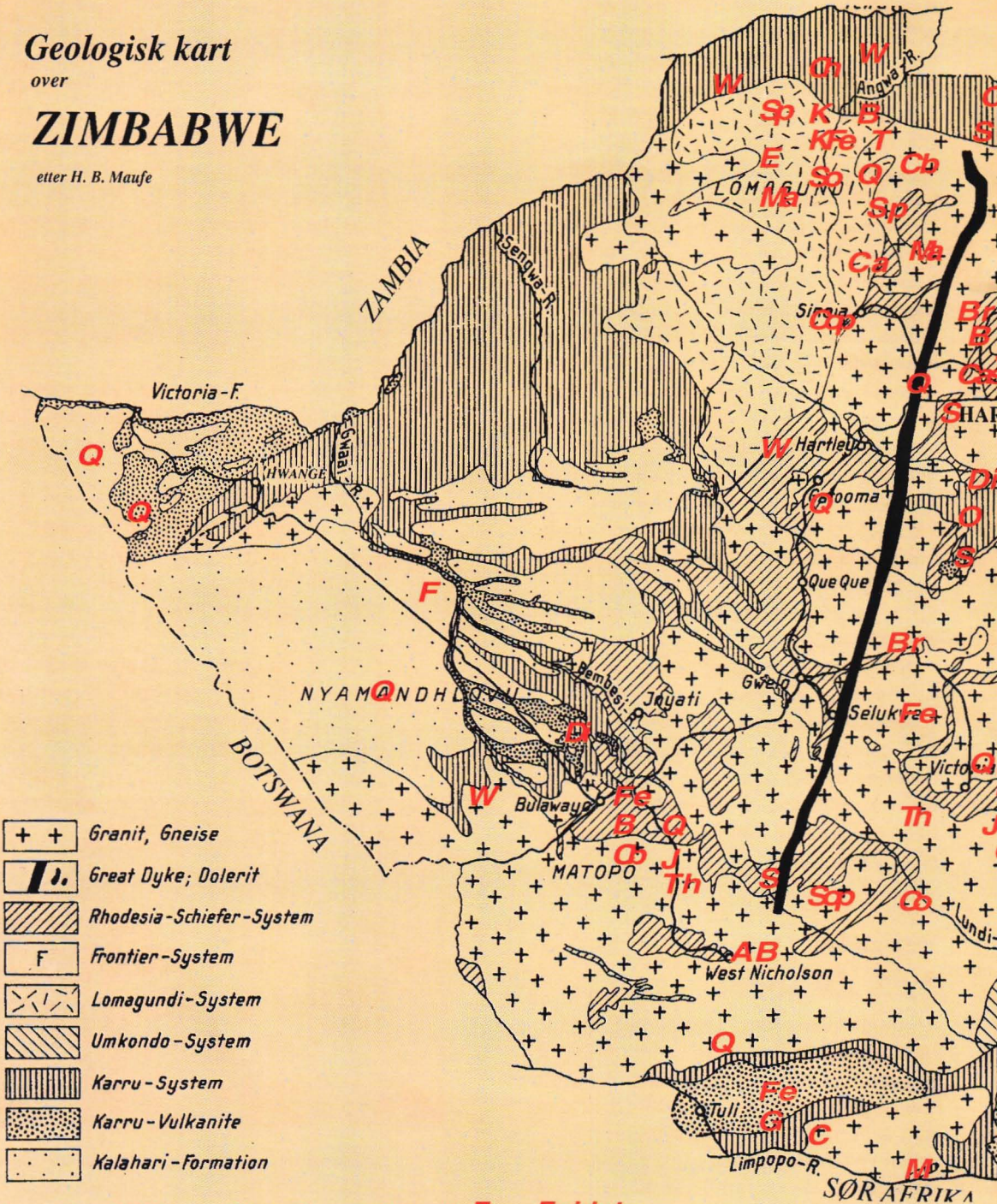
hadde ordet frampå om at det var tid for å kjøre tilbake til Victoria Falls. En viss engstelse hadde han grunn til å ha også, for det tok selvsagt ikke lang tid før de yngre deltakerne på turen slo seg sammen med meg, plukket stein og spurte og grov som unger flest. Det kunne ha blitt en internasjonal steinbrigade ut av dette, en underavdeling av jubilerende Steinklubben! Hva det

Geologisk kart

over

ZIMBABWE

etter H. B. Maufe

- + + Granit, Gneise
- / / Great Dyke; Dolerit
- \ \ Rhodesia-Schiefer-System
- F Frontier-System
- X X Lomagundi-System
- / / Umkondo-System
- | | Karru-System
- . . Karru-Vulkanite
- . . Kalahari-Formation

A Apatitt	Cb Kryssoberyll	E Epidot
B Beryll	Ch Chiasolitt	F Fluoritt
Br Brucitt	Co Cordieritt	Fe Feltspat
C Corundum	Cop Kopper	G Granat
Ca Calsitt	D Diamant	Gr Grandideritt
Cas Cassiteritt	Di Diopsid	H Hematitt
		J Jade
		K Kyanitt
		L Lepidolitt
		M Magnesitt
		Ma Marmor
		O Opal

Den store forkastningen - «The Great Dyke»

er det geologiske fenomenet i Zimbabwe som er mest iøyenfallende og spesielt. Det strekker seg over 500 km og er mellom 5 og 6 km bredt. Det består av vulkanske bergarter. Tykkelsen på disse bergartene varierer men det tykkeste laget som kan observeres består av serpentin med kromittband. Oppover går serpentina over i pyroksenitt med nikkel og platina og deretter skarpt over i noritt. The Great Dyke ligger i granittområdet men rager godt over det omkringliggende landskapet. I nord helt opp i 1990 meter.

Alderen til the Great Dyke er ikke helt fastlagt, men noen mineraler har blitt datert til 1,2 mill. år.

Til videre lesning/studier anbefales:

E. Krenkel - Geologie Afrikas/Zweiter Teil - Verlag von Gebrüder Borntraeger - Berlin 1928

Eller noe enklere: - *Raymond Furon* - Geology of Africa - Oliver & Boyd - Edinburg and London 1963

Men best for oss steinfolk, utvilsomt:

John Sweeney

Gemmology

Longman Zimbabwe

Harare 1990

ISBN 0 582 64104 7

Denne boka har en litt misvisende tittel. Den omfatter mye mer enn smykkestein. Samlermineraler har også fått sin rettmessige plass.

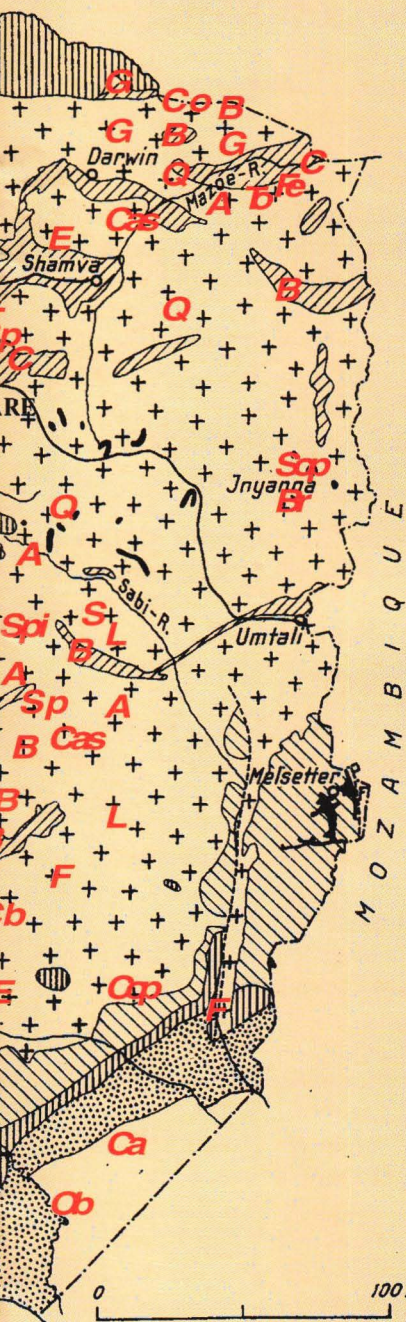
Mesteparten av bokas 115 sider omhandler og beskriver mineraler av samlerinteresse, - og viktig; - hvor de kan finnes. Boka bør leses av alle som har tenkt seg til Zimbabwe på steintur. Jeg skaffet meg boka i en bokhandel i Bulawayo, pris ca. NOK 50,-. Jeg antar den også kan bestilles direkte fra forlaget, som har adresse:

Longman Zimbabwe (Pvt)Ltd

Tourle Road

Ardbennie

Harare

Ob	Obsidian	Sp	Sphene	W	Tre opal
Q	Kvarts	Spi	Spinell	Z	Zirkon
S	Serpentin	Spo	Spodumen		
Sc	Skapolitt	T	Topas		
So	Sodalitt	Th	Thulitt		
Sop	Soapstone	To	Turmalin		

var vi fant? Skam å melde, det har jeg ikke, - vel tre måneder etter hjemkomsten, - fått brakt på det rene. Men kvartsen er grei. Så er det noen opptil 5 cm lange hvite krystaller i vifter, det er mest sannsynlig natrolitt. Det grønne mineralet som sitter på alle (7) stoffene våger jeg meg ikke på, et eller annet sekundært koppermineral burde det være. I en av stoffene, i smådruser med

diameter fra 2 til 6 mm bor et rosa krystallinsk mineral, det kan være kalkspat eller kanskje rhodokrositt. Jeg skal få det bestemt og få tatt bilde av dette. H-J. B. får ta den jobben. Og så skal jeg love å ikke rette denne teksten, og derved stille min van-kunne til skue. Det er ikke flaut for en amatør å være amatør!

Den fjerde Gruvene

kontakten var litt fjern og forsvarer ikke helt plassen her. Det var på vei til Hwange nasjonalpark at vi fra bilvinduet fikk øye på noen enorme steinhauger et par kilometer fra veien. Et kullkraftverk nær ved fortalte tydelig om hva som her ble fravristet fjellet. Vi hadde imidlertid snaut med tid, bommen til nasjonalparken går ned kl 1900 og hvis man vil ha plass i herberget må man innfinne seg i tide. Akkurat da lokket utsiktene til å få se neshorn i fri framførelse mer enn mulighetene for gode funn på tipphaugene. For mulighetene finnes, det fikk vi seinere forsikringer om fra kompetente folk.

Den femte Markedet i Bulawayo

Det ble ikke noe neshorn på oss i Hwange. Det gjorde imidlertid ikke så mye, for vi møtte ett ganske levende av arten på markedet for kunsthåndverk, brukskunst og alskens turistkrimkrams i Bulawayo et par dager etterpå. Et blankt og spenstig neshorn med dynamikken i behold, til tross for at den som steinfigurer flest står ganske stille. Men den gode kunstner kunne virkelig bearbeide serpentin så da blir resultatet slik at det ser ut som om dyret når som helst kan løpe av sted i den travle trafikken. (Se foto bakside nr. 1/95, den unge kunstneren på bildet heter forøvrig *Jabulani Khumalo*).

Og prisen, - 150 kroner for et arbeid som det hadde tatt 4 dager å utføre. Jeg har lært at man skal prute ved slike anledninger, - prøve å få ned prisen. Men for all del, her hadde ikke det vært mulig uten å rødme, det dreide seg om en gjennomsnitts skandinavisk timelønn.

Ellers så var det stort utbud på malakitt i alle tenkelige former. Det ble påstått at den var fra Zimbabwe, men protestene var ikke heftige da jeg antydte at det nordlige Zambia eller Shaba i Zaire, kanskje passet bedre. Det er ikke viktig. Pris 5-6 kr. for ei kule med diameter 12 cm. Rimelig!

Av andre steinting som vi ikke klarte å la bli stående igjen var en bøffel, en meget kraftfull sådann, også i serpentin. Etter et par dagers tenkepause ble den vår, 5 minutter før avreise fra Bulawayo. Den veide 35 kilo og hadde ikke slanket seg til vi sto ved innsjekking på flyplassen i Gabarone noen dager seinere. Overlast 40 kilo, kunne damen meddele, det blir 6400 kroner, takk. Og det var? sa vi, og etter litt parlamentering, med en etterhvert lang kø bak oss, fikk vi faktisk redusert prisen til det halve, bare 3200 kroner! Men pytt sann, jeg hadde fattet godhet for dyret, og man skal ikke gi seg i innspurten har vi lært. Andre alternativ fantes knapt. Muligheten for å avholde auksjon i avgangshallen på flyplassen var ikke gode, slik vi vurderte situasjonen. Dyret måtte hjem og vi så relativt lyst på

Natrolitt, stilbitt også det grønne med de rosa xx som ikke var kalsitt

tilværelsen da serpentinbøffelen, "luntet" godt embalert og stuffet i vår grønne 80 liters Bergans frimodig avsted på transportbåndet. Skjønt godt embalert, - vi hadde

*Shamu
Mupatsi
med bøffelen*

Og så håpe på at en ikke vil bli lagt merke til, bli glemt for en stund inntil man igjen dukker opp glad og fornøyd sammen med blåveisen i slutten av april, klar for nye vanvittige steinprosjekter.

Dyret kommer aldri mer ned på beina, det gjorde imidlertid vi, og bøffelen blir ikke noe traumatisk dyr i åpenbaringen som vil vise seg for oss i tunge stunder. Det kan vi takke flyselskapet for, for da vi la fram saken for dem (skriftlig med fotodokumentasjon) så ordnet de opp svært greit. De hadde takster for erstatning ved slike tilfelle (står bak på billetten) og vi mottok i rimelig tid følgende brev:

"... I hereby confirm that your account; will be credited with NOK7000,- as final settlement.

I hope this incident will not deter you from traveling with our airline in the future, when all will be as we both wish.

Sincerely yours

Joda, vi bruker gjerne samme selskap om igjen. Fair behandling vet vi å sette pris på.

Den sjette Shonaskulptur

hørt skrekkehistorier om bagasjebehandling på flyplasser. Det kunne være noe i disse, men det hender ikke meg og mitt? Og tunge tanker om mitt dyrs mulige vanskelige ble raskt fortrent med god mat å drikke i flykabinen. Dyrebeskyttelsen får ta seg av eventuelt vanskjøtting, tenkte vi kjekt utpå kvelden, men det var etter at vi hadde sett hvordan Harryson Ford oppfører seg under fremmede himmelstrøk, "Forest Gump" fikk vi også med oss før søvnen befridde oss for grumme tanker og et desperat behov for å strekke på beina. Rolig og drømmeløs søvn fikk jeg, og marerittet kom ikke før dagen etter da vi sto hjemme i stua og pakket ut vår firbente venn. Den var nå blitt enbent, dessuten enøret, nullhornet og uten hale. En artig sak, dyrerikets svar på Venus fra Milo. Lime den sammen? Utenkelig, - det var for ureine bruddflater, slik er serpentin. Bedre å male den opp til hvitt talkum og så strø dette over sitt skamsvette ansikt, gå ut i den meterdype snøen og forsvinne for noen tid.

*Stort utbud
av malakitt*

har blitt et begrep i billedhogging. Det dreier seg om en spesiell stil som vokste fram i Zimbabwe, den gang Sør Rhodesia, fra midten av 50-tallet. I dag en internasjonalt høyst verdsatt og skattet kunstretning. Vi gjengir Sunday Telegraphs kunstkritikker: *"Det er rart å tenke på, at av de fem ledende skulptører i verden så kommer over halvparten fra en eneste afrikansk stamme, Shonaene i Zimbabwe."* Som tre på topp nevnte han; Sylvester Mubayi, Joseph Ndararika og Nicholas Mukomberanwa. Vi fikk ikke skaffet oss noen av deres verker. Vi var imidlertid godt fornøyd med "Whirlwind Spirit" utført i mørkerød granitt. Den falt vi straks for under et besøk i National Gallery Shop i Bulawayo. Den måtte vi ha! Vi likte form og uttrykk og betrakter det ikke som en pengeplassering, den kostet latterlige lave 700 (NOK). En dag topper kanskje Christopher Kasina lista over verdens beste steinskulptører?

Langs veier, for eksempel mellom Victoriafallene og Bulawayo, og på lokale markeder blir det også tilbudt typiske Shonaskulpturer. Mesteparten er brukbare ting til en svært rimelig penge, som kunstverk har de som oftest likevel liten verdi. Vær imidlertid observant, - har man blikk for originalitet og et godt og særpreget kunstnerisk uttrykk, kan man støte på originalarbeider som det absolutt er verdt å hefte seg ved.

For dem som vil studere Shonaskulptur nærmere anbefales et besøk i Tengenenge. Der har shonakunstnere et arbeidsfellesskap. De inviterer interesserte til å komme å være sammen med seg. Selv rakk vi ikke dette. Folk som hadde brukt noe tid der kunne imidlertid fortelle om en berikende opplevelse, fullstendig fri for kjøpepress og mas. Så det får bli neste gang.

"Whirlwind Spirit"

Den sjuende Det naturhistoriske museum

For en steininteressert er utvilsomt dette juvelen i Bulawayo. La det være sagt med en gang; sett av to dager!

Vakkert beliggende i et stort parkområde, Centenary Park og Central Park, finner du museet. Fin og romslig bygning hvor den geologiske avdelingen opptar halve første og deler av annen etasje. Siden jeg kom

uanmeldt og incognito første dagen, la jeg pent ifra meg kameraet så jeg har ingen bilder fra denne rundgangen i samlingene. Men generelt kan sies at presentasjonen av landets geologi ikke står tilbake for noe av det som har blitt gjort i de skandinaviske hovedsteder. Det hele er lagt opp slik at du går ei rundløype i den sirkelrunde bygningen. Man starter med geologien og ender opp i biologien som berggrunnen har lagt grunnlaget for. Logisk=økologisk, med andre ord.

Det starter med en læreavdeling ganske tradisjonelt, bergarter, mineraler, geologiske tidsaldre osv. Her så jeg igjen den røffe basalten fra Victoriafallene og det var også stillt ut et stort stykke basalt fra Hwange, gruvestedet vi kjørte forbi.

Under presentasjon av hva gruvedrift er la vi merke til noen fine stuffer med diopas, asuritt og malakitt, ved siden av disse og andre koppermineraler (malmer) var det montert noen gamle kopperbarrer, de var formet som X, men det var også tradisjonelle katangakors fra Zaire.

Antimon var representert med en 20x20 cm kermesite stoff fra Kwekwe.

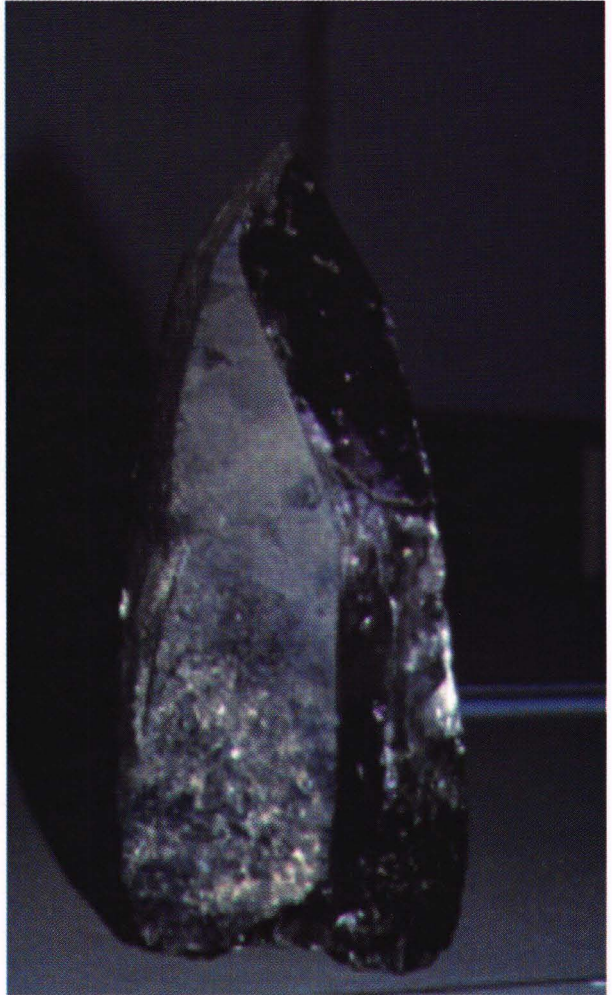
Et svært vanlig mineral i Zimbabwe er beryller, edle sådanne. Smaragdstoffene var følgelig mange og imponerende. Stuffer opp mot 40x40 cm fra Filabusi med tildels godt smykkesteinsmateriale, var gode å se på.

På en vegg var det stort geologisk kart. Av det var det greit å lese hvor de fineste mineralene var å finne, samtidig som en kunne ha øyeblikkontakt med de samme mineralene i montrene nær ved. Slik fikk jeg tatt meg en skikkelig steintur i Zimbabwe likevel. Behagelig slik for ute i felten er det gjerne 30-40 grader i skyggen på denne årstida. Så jeg fikk oppleve:

Neprit (jade) fra Mashava, fluoritt fra Hwange, krysoberyll fra Bikita, ametyst geoder fra Tsolotsho og Hwange, store dobbeltterminerte løse XX fra Mtoko, opal fra Bulawayo, amazonitt fra Pfungwe, kromkalsedon fra Mutorasleanga, Topas fra Mwami, kyanitt, almandin og epidot av bra smykkesteinskvalitet fra Pfungwe, Citrin, klare lysegulbrune fra pegmatitter i Marandellas/Wedza- området og talk fra

Shurugwi og mye mer, blant annet var det en egen monter med gullstuffer.

Det var også underveis lagt inn gange i en 30-40 meter modell av en gruvestoll. Her var gammelt og nytt verktøy og en fiks orientering om hva de ulike metallene som utvinnes

Røykkvarts fra Tsulotsho og turmalin fra Gwanda

i i landet brukes til. Som fagmann på området, vurderer jeg dette pedagogiske opplegget til særdeles godt.

I avdelingen om menneskets utvikling i annen etasje var det utstilt smelteovner som var bygget for 1500 år siden. Det var også en fin dokumentasjon på at trådtrekkingskunsten allerede ble behersket i Zimbabwe på den tiden (Og jeg som trodde det var Spigerverket i Nydalen som hadde det

Skal du ut i felten i Zimbabwe bør du merke deg følgende:

- *Du må inneha en gyldig skjerpeseddel for å lete etter mineraler.*
- *Det er ikke tillatt å lete etter mineraler på privat grunn uten å ha hatt kontakt med grunneier og forklart sitt forehavende.*
- *Det er forbudt å ta med seg mineraler fra et skjerp/forekomst uten tillatelse fra Mining Commissioner (MC). Unntatt er håndstykker for videre undersøkelse.*
- *Mye privat grunn er stengt for prospektering fordi grunneier allerede har utviklet området på en eller annen måte. Ta rede på dette.*
- *Mining Commissioner er stasjonert i Bulawayo, Masvingo, Kadoma, Gweru, og Harare. Hvis man er i tvil bør MC kontaktes. Ved å gjøre dette kan man spare tid og man får en trygghet for å befinne seg på rett side av loven.*
- *Zimbabwes bergverkslover har blitt laget for å beskytte såvel grunneiere, skjerpere og naturen. Steinfolk på søk i landet vil utvilsomt ha mest utbytte og glede av sin virksomhet med en prospecting licence = skjerpeseddel i lomma.*

Dette minner om hjemlige forhold, her hjemme vet vi at praksis er preget av tilfeldigheter, tildels kaos.

Hvordan lovverket blir praktisert og håndhevet ved illegal framferd i geologien i Zimbabwe vet jeg lite om.

Vi vet imidlertid at krypskyttere på fredet vilt blir skutt uten anrop. Så er det nevnt, selvom vi vel ikke tror at en bit kvarts eller smaragd er direkte sammenliknbart med et utryddelsestruet neshorn. Tryggest er det i alle fall å sørge for å være på den riktige sida av loven, - man er langt hjemmefra. Vi bør også tenke på hvordan våre egne følelser er vis a vis gjester som ikke oppfører seg slik vi mener de skal.

patentet.)

Omfattende gruvedrift har det vært i Zimbabwe lenge. Museet kunne framvise en rekonstruksjon av en alvorlig gullgruveulykke (cave in) som fant sted for ca. fem hundre år siden. Snitt over gruve viste godt hva som skjedde da de fire gruvearbeiderne mistet livet. Ulykken ble gravd frem for noen få år siden.

I moderne tid startet jakten på gull i 1860. Som så ofte var det en ren tilfeldighet som førte til dette. Henry Hartley, en hvit elefantjeger, oppdaget da han skulle bort til et felt dyr for å skjære av støttene, at det glimtet gult i kvartsen akkurat der dyret hadde gått overende. Nærmere undersøkelser viste at det var gull. Etter denne bråstarten har det vært gravd fram mye av dette ettersrebede stoffet i Mashonaland og andre steder i Zimbabwe.

Dagen etter var vi igjen tilbake i museet, denne gangen etter avtale. Etter en kaffekopp på kontoret til konservator D. Munyikwa ville han gjerne vise oss magasinene. Dette

hadde vi selvsagt ikke det minste imot for han hadde virkelig ett og annet å vise fram. Her var hyllemeter på hyllemeter med godstuffer. For en kvartsfantast som undertegnede var de store røykkvartsene og ametysten fra Tsholotsho med enkeltkrystaller på 20 - 30 kilo artige innslag. Turmalinene fra Gwanda og Mutare, enkeltkrystaller med mål (lxbxh) 30x30x40 cm husker vi også godt.

Den åttende Khami

Noen få kilometer utenfor Bulawayo ligger nasjonalmonumentet Khami ruinene. Her kan man betrakte restene etter en kultur som behersket bygningskunst i stein. Stedet ligger på en av de typiske bratte åsryggene i granitt som rager opp over savanne-landskapet. Stedet har også et lite museum hvor dagligliv i Khami for mange hundre år siden er godt illustrert, blandt annet med smykker i lokal stein.

smykker i lokal stein.

En frisk bekk kunne området også by på. En detalj som man etterhvert lærer å sette pris på, - ved disse breddegrader.

Khami er verdt et besøk. Området er stort så sett gjerne av en hel dag

Zimbabwe som reisemål

Etter min vurdering er det verdt å ta den lange flyreisen til Zimbabwe bare på grunn av museet i Bulawayo. Blir man i landet en uke så får man også plass til en liten rundreise med innlagt besøk i en av de mange flotte nasjonalparkene. Noen rangering har jeg ikke, og siden Hwange nasjonalpark var den eneste vi besøkte vil jeg anbefale den. Der er det rimelig og grei overnatting både ved inngangen til parken og inni. Du vil helt sikkert få se alle de store dyra. Men en god grunn for steinfolk til å legge turen dit er at det like utenfor parken finnes en del gruver og gode lokaliteter for slikt vi liker å finne. Det går forøvrig jernbane fra Bulawayo til Hwange og tar du denne noen mil til, - etterat du er ferdig med støvete og svett steinsamling, kommer du til Victoria Falls og kan få vasket av det verste støvet ved den rjukande fossen.

*Khami
Til venstre
en liten del
av ruinene*

*Under:
"Tsoro" er
et gammelt
spill og det
brukes den
dag i dag
mange
steder i
Afrika.
Brikkene
er runde
vannslippte
steiner fra
elva.*

*Dette
burde være
noe for
forenings-
møtene?*

Det er svært rimelig og bo på overnattingsstedene. I det hele tatt, - alt er billig i Zimbabwe, - for europeere på besøk, - må jeg få presisere. For en som i løpet av en arbeidsuke lager et neshorn i serpentin, og så får solgt den for omtrent det ei skjorte koster, er selvsagt virkeligheten en annen.

Vareutvalget i foreningene i små og store byer er omtrent som her hjemme.

Service og vennlighet preger ellers folks holdning til besøkende utenfra. Vi følte oss velkomne. Byr det seg en anledning tar vi turen til Zimbabwe igjen. Skulle det bli slik vil vi se litt nærmere på den nordlige delen av landet, det skal være så spesiell og vakker natur der.

Det finnes flere turopperatører i Norden som i samarbeid med lokale operatører i Zimbabwe lager såvel pakketurer som individuelle opplegg. Vi har ikke kjennskap til kvalitet, omfang og pris. Satser du på eget opplegg så regn med en flybilletpris (Oslo) tur/retur Harare på omlag 8000 NOK.

